

stændigt forklaringsproblem, at vi griber ind, før skaden er sket, før økonomien er brændt sammen i flaskehalse og i ubetalte regninger. Derfor er der færre, end godt er, der kan se nødvendigheden af den kurs, der lægges.

Det er vigtigt at slå fast, at en reform, der tilskynder til senere tilbagetrækning, under alle omstændigheder måtte på dagsordenen i starten af det nye århundrede, uanset hvem der var i regering, simpelt hen fordi befolkningens sammensætning ændrer sig.

Vi ved, hvordan det er: For hver 15-årig, vi nu har, er der to som mig på 52, og det betyder, at i løbet af meget få år er der 100.000 flere over 60 og lige så mange færre under 60 på det danske arbejdsmarked. Og mangelen på hænder og hjerner vil blive mere og mere udtalt i de kommende år, hvis vi ikke formår at appellere til de mange ældre, som gerne vil bevare arbejdet, kollegerne og netværket.

Derfor har vi brug for en offensiv seniorpolitik. Vi har brug for, at arbejdsgiverne i egen interesse byder sig til med spændende bløde job med nedsat tid og med gunstige vilkår for de ældre. Og der er ingen tvivl om, at det kan bringes på vej og vil komme, at de ældre vil blive en stadig mere efterspurgt arbejdskraft, for vi kan ikke drive samfundet videre uden at trække på flere og flere af dem.

Netop derfor skal vi selvfølgelig ændre tilbagetrækningsordningerne, så de ikke direkte modarbejder mange ældres ønsker om langsomme og mere gradvis at trække sig tilbage, og det er præcis det, der er formålet med de ændringer, der er aftalt i forbindelse med finansloven.

Så kan man sige, at reformens nødvendighed tidsmæssigt er blevet fremrykket forholdsvis dramatisk, fordi vi er blevet overhalet af vores egen succes med beskæftigelsen. Derfor var det rimeligt, fornuftigt og rettidigt at handle nu.

Jeg tror også, det er nødvendigt at gøre nogle sammenfattende bemærkninger om indholdet i den reform på efterløns- og folkepensionsområdet, der vil blive sat i paragraffer i det nye år:

I parentes kan man jo sige til hr. Touborg: Der er jo ikke noget lovsjusk i det her. Lovforslagene er ikke fremsat endnu. Der bliver rig lejlighed til stille og roligt og grundigt med deltagelse fra alle partier at arbejde sig igennem stoffet i folketingsudvalget. Men hovedlinjerne er der selvfølgelig en forståelse om mellem forligspartierne. Lad mig sammenfatte indholdet i nogle forholdsvis få bemærkninger:

Først for en ordens skyld: Ingen, der bliver 60 år før den 1. juli 1999, behøver at beskæftige sig med de nye regler. De hører til under de gamle. De har nogle muligheder, når vi får sat det hele i paragraffer, for at trække på visse af fordelene ved de nye regler, men de vil aldrig blive tvunget til at bruge dem. De, der fylder 60 år fra den 1. juli 1999, kan også fortsat gå på efterløn, når de er 60 år, men efter de nye regler, og de vil få folkepension, når de er 65 år. Det vil sige, at den første 65-årige folkepensionist i Danmark udkommer om godt 5½ år, den 1. juli 2004.

Så vil der være nye kontingentregler; det skal jeg vende tilbage til.

De ændringer, der gennemføres for de kommende 60-årige, har to dimensioner: For det første bliver det mere økonomisk fordelagtigt at trække sig senere tilbage end i dag, det er samfundsøkonomiens interesse, og det var en af de opgaver, vi skulle løse.

For det andet sparer vi på statens tilskud til dem, der trækker sig før 67 år på to måder. Vi har målrettet statens pengestrøm mere til dem, der har mest behov herfor. Det betyder, at vi giver mindre i efterløn til mennesker, der trækker sig, før de bliver 62 år, og som har mange penge på skattebegunstiget opsparing. For det andet giver vi færre statspenge til 65-66-årige, der ved siden af har en pæn familieindkomst, fordi de i fremtiden får folkepension i stedet for efterløn.

Men folkepension i stedet for lav efterløn betyder en højere levestandard for den, der er enlig, den, der har en dyr husleje eller andre tilskudsberettigede udgifter. Og så kommer de mennesker, der i fremtiden vandrer fra ledighed til efterløn, til at få en klar fordel i forhold til nu.

Hvis man så holder op med at arbejde, før man bliver 62 år, så får man nedsat efterlønnen frem til de 65 år i forhold til, hvilken pensionsformue man har ud over en bundgrænse. I starten 600.000 kr., senere årgange 200.000 kr. Men det er jo ikke pensionsformuen, man får modregnet i efterlønnen, men ca. 3 pct. af den. Og det vil sige, at dér, hvor det overhovedet trækker ud over bundfradraget, betyder en pensionsformue på 100.000 kr. på bogen 150 kr. mindre udbetalt om måneden. Det er dramaets størrelse; det er sagens rette proportioner.

Generelt bliver det både muligt og mere fordelagtigt at have deltidsarbejde og deltids efterløn, især er der tilskyndelse til mange flere timer end de nuværende 200. Hvis man så helt